

Arrest

**nr. 34 771 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2008 een asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 24 april 2008 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal), in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 16 988 van 8 oktober 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoeker diende op 21 november 2008 een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 11 februari 2009 nam de adjunct-Commissaris-generaal, in antwoord op het tweede asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing twee beroepen in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nummer 28 737 van 15 juni 2009 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.7. Op 28 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/06/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om, in toepassing van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en met toepassing van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder bijgevolg niets anders dan, in uitvoering van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in de eerste plaats de schending aan van artikel 39/1, § 1, van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt tevens dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uitgelegd hoe de toepassing van de rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid en welke de rechtsmiddelen zijn om eventueel beroep aan te tekenen tegen deze beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden en dat zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen worden weergegeven. Verzoeker heeft bijgevolg kennis kunnen nemen van de motieven en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt verder op dat de vermelding van de beroepsmogelijkheden geen deel uitmaakt van de motivering van een beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068; RvS 16 november 2005, nr. 151.356). Er moet bovendien worden benadrukt dat het aangevoerde gebrek verzoeker niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij het bevoegde rechtscollege, zodat ook niet kan ingezien worden welk belang hij heeft bij dit middel. Ten overvloede dient nog te worden geduïd dat verzoeker de stelling van verweerder, die steun vindt in het neergelegde administratief dossier, niet betwist dat de beroepsmiddelen op correcte wijze werden vermeld in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat de uiteenzetting van verzoeker tevens feitelijke grondslag mist. Enige beoordelingsfout of een schending van de rechten van de verdediging of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook geenszins.

2.2.2. Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 2°, en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven terwijl zijn zaak nog wordt onderzocht door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw (hierna: het BCHV). Hij voert aan dat hij het recht heeft om zijn rechten volledig uit te putten en eerst het advies van het BCHV af te wachten. Tevens stelt hij dat dit, in het kader van het zorgvuldig handelen van de administratie, aanzien moet worden als een buitengewone omstandigheid.

In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking in punt 2.2.1.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend zolang zijn dossier wordt onderzocht door het BCHV. De eventuele stellingname van het BCHV waarnaar verzoeker verwijst kan immers geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de Raad bij arrest van 15 juni 2009 reeds oordeelde dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt verder ten onrechte dat een advies van het BCHV zou kunnen leiden tot een heropening van zijn dossier bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Commissaris-generaal kan immers niet meer overgaan tot de intrekking van een door hem genomen beslissing nadat de Raad reeds een standpunt innam inzake het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Het feit dat een vzw de situatie van een vreemdeling onderzoekt heeft evenmin enig gevolg wat betreft de verblijfstoestand van deze vreemdeling en verhindert niet dat toepassing gemaakt wordt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet indien vastgesteld wordt dat deze vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft..

2.2.3. Het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en waarbij hij een vermeende schending aanvoert van de artikelen 7, § 1, 1° en 2°, 39/1, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht, doet geen afbreuk aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK